

Al Gores feilaktige klimaretorikk Ole Henrik Ellestad*

Al Gore er tidligere tobakkprodusent og en av IPCC-bevegelsens fremste retorikere og alarmister. Men hans anerkjente klimamentor, Roger Revelle samt Fred Singer, en av de fremste klimapanel-kritikere, skrev en publikasjonen i 1991 om at man måtte observere klimaendringene over de neste 10–20 år og veie CO₂s oppvarmingsbidrag mot positive planteveksteffekter før man lanserte tiltak som sogar kunne være skadelige.

Alarmisten Al Gore
Gores saksfremstilling er en klimafaglig og etisk prøvelse. Intet krav om faktasjekk der i gården, på linje med James Hansen om skremmende [klimaeffekter med smelting av Nordpolens iskappe fra 2013](#) som et «høydepunkt».

Myndighetene i UK tapte i 2006 en rettsak i [«High Court»](#). De ble nødt til å supplere informasjonen fra Gores bok og film «Inconvenient Truth» brukt til indoktrinering av skolebarn, med «main stream science» på en rekke vesentlige punkter.

Hva fokuserte han på denne gang i Oslo som «vinnende» argumenter da han skulle markedsføre klimakatastrofen? En omtale er [gitt her](#).

Tobakkprodusenten Gore

Gore søkte (igjen) å gi inntrykk av at dagens IPCC-kritikere bruker samme metoder som tobakkindustrien for å villed folk. «Klodens redningsmann» sier ikke noe om at hans familie drev tobakk-plantasje i Tennessee der Gore bidro i alle ledd inklusive salg. Han var således aktiv deltager i råstoffproduksjonen, familiens betydelige inntektskilde. De hadde førstehånds kjennskap til tobakkens alvorlige skader fra [dødsfall i egen familie](#). Som politiker aksepterte han kampanjedonasjoner fra «Tobacco Industry Political Action Committees» og fortsatte å produsere tobakk.

Samtidig trakasseres en ledende IPCC-skeptiker, Fred Singer, fordi han korrekt påpekte feilaktig bruk av statistikk om tobakkeffekter. Fremtredende norske politikere som f.eks. tidligere kunnskapminister Tora Aasland, Klima- og miljøminister Erik Solheim med flere har søkt å fjerne troverdigheten til IPCC-kritikere ved å bruke tobakk-argumentet. I NRKs klimaprogram «Folkeopplysningen» høsten 2018 var det et fremtredende innslag.

Gore har selv lært nyttige taktikker av tobakkindustrien, godt egnet for politikere – og klimadebatten. Om slike bindinger ikke har påvirket hans politikk er det vel rimelig å slutte at dette også burde gjelde meningsmotstandere.

Gores klimamentor Roger Revelle

Gore gjentok sin panegyriske hyllest til sin store, visjonære klimamentor, oseanografi-professor Roger Revelle. Som en meget anerkjent vitenskapsmann, også blant IPCC-kritikere, og med senere betydelig politisk innflytelse, tok Revelle initiativet til å følge CO₂-utviklingen i atmosfæren ved målinger på Mauna Loa vulkanen, Hawaii (1958). Han var i 1957 medforfatter i en studie som bl.a. viste at havet sto sentralt i CO₂-syklusen. Ved likevekt løses 50 ganger atmosfærens CO₂-innhold over havflaten. I havet inntrenger mange prosesser som fjerner CO₂ ved bl.a. plantevekst og kalkdannelse.

Men i 1960-årene sank temperaturen over en 30-årsperiode, de kjente meteorologer mente at økt CO₂ hadde liten betydning, og WMO og ledende nasjoner engstet seg primært for en ny istid (Lille?). Det ble lite oppmerksomhet rundt Revelle som talsmann for føre-var-prinsippet. Først i 1982, etter at en ny opp-

varmingsperiode startet rundt 1976, fikk han gjennomslag.

Politikeren Gore promoterte CO₂ på alarmerende vis. Allerede i 1992 hevdet han «konsensus» og at «science was settled» mens [en undersøkelse](#) viste at bare 17 % av forskerne mente at oppvarmingen hadde begynt (se pkt. 5 i lenken). Revelle hevdet at det ikke var grunnlag for dramatiske aksjoner. For økt CO₂ hadde flere positive effekter som gjødsling gjennom fotosyntesen og at plantene da tålte bedre

tørke, (noe hverken Gore eller IPCC har innrømmet til tross for overveldende vitenskapelig dokumentasjon). CO₂ ble bare ansett som en svak drivhusgass, og oppvarmingen burde også primært bidra til å dempe verekstremer. Revelle mente derfor at man måtte se an i minst 10–20 år hvordan kloden responderte (knfr. IPCC 2013 om 15 års tilnærmede temperaturutflatning fra 1997). Overreaksjon kunne gi skadelige samfunns effekter.

Revelle hadde stor respekt for Fred Singer

Revelle sendte i 1988 brev til kongressrepresentant Jim Bates og noen dager senere til Senator Tim Wirth: «Vi må være forsiktige med å reise for mye alarm inntil hastigheten og varmeomfanget blir klarere». I 1991 publiserte Revelle, Chauncey Starr og S. Fred Singer (første direktør for «US Weather Satellite»), en artikkel i den vitenskapelige journalen Cosmos: «What to do about greenhouse warming: Look before you leap.» En tydelig moderasjon i forhold til IPCCs første alarmerende 1990-rapport. Men 3 mnd. senere døde Revelle brått. Da hevdet Gores meningsfeller at Revelle var blitt senil og at Singer hadde utnyttet ham. Det siste ble tydelig tilbakevist ved at Singer hadde arkivert utkastet til artikkelen inkludert Revelles håndskrevne kommentarer. Revelles familie krevde og fikk [offentlig dementi](#) (se pkt. 4 i lenken).

IPCC-bevegelsens sjikane av Singer

IPCC-bevegelsen har bestrebet seg på alarmisme og sverting av dyktige IPCC-kritikere. Singer hadde uttalt at EPA i USA hadde brukt feil statistikk vedrørende en tobakk (hvilket EPA innrømmet). Dette har eskalert til at han går tobakkindustriens ærend. Mens tidligere tobakkprodusent Gore, som mottok kampanjestøtte fra tobakkindustrien til sin politiske virksomhet, fremstilles som «den edle ridder».

Som en samfunnsengasjert vitenskapsmann ville Gores mentor Revelle moderere CO₂-alarmene (inklusive Gores) sammen med S. Fred Singer som han anerkjente fullt ut som vitenskapsmann. Læremesteren betraktet åpenbart ikke Gore som sin mønsterelev i klimaspørsmål.